

Jezus weende...

- * intochtlied ps. 118: 1 en 5
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft
en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader
en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * verootmoediging:
lied 449: 1 en 2
genade verk.: 1 Joh. 1:9
lied 449: 3 en 4
leefregel: Rom. 13:8 v.v.
lied 449:5

- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Joh. 11:1-44
Hebr. 5:7-10

- * lied 443: 1 en 2
- * preek n.a.v. Joh. 11:35
- * lied 462: 1,3 en 4

- * gebed/voorbede
 - * slotlied 217: 1, 3 en 4
 - * zegenbede
- collecte**

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is met u allen.***

Wat moet je daar nu van zeggen...
Wat moet je daar nu op zeggen: Jezus weende.

Kunt u tegen huilende mensen? Ik denk dat we dat allemaal wel ergens hebben dat, wanneer je een volwassen iemand ziet huilen, je dat ergens verlegen maakt. Wat zeg je sowieso tegen iemand die intens bedroefd huilt?

Neem Martha en Maria, in het diepst getroffen door de dood van hun broer.

Vanuit deze en andere Schriftplaatsen valt tussen de regels door op te maken hoe hecht hun band geweest is, hoe vol geluk hun huis, zó zelfs dat Jezus en zijn discipelen er graag kwamen. Hoe bitter is dan verdriet, juist bij de dood!
Wat valt daar nog te zeggen, al helemaal als je zo'n wond ziet... *voelt*.
Is zwijgen dan niet het meest heilzaam, het meest *sprekend*.

Je vraagt je trouwens af, als je je verdiept in de gewoonten van die tijd, hoe men dat toen uithield in een rouwhuis. Zo'n huis vulde zich namelijk, vanaf het bericht van de dood, met meelevende mensen. Het was in die tijd een gebruik dat men zich dagen lang - dat is zo lang de voorgeschreven rouw duurde - om de treurende familieleden heen verzamelde om hen... te troosten!
Zo waren er hier al vier dagen lang troosters in het huis van Martha en Maria... meehuilend en, en ik geloof dat dat het verdriet alleen maar schrijnender gemaakt heeft, ook nog bijbelverzen citerend...

Wat een verdriet. Wat een pijn.
En daarin kwam Jezus met zijn discipelen. Zwijgend, nee... Jezus weende!
Kunnen we ons dat een moment inleven?
Natuurlijk, zult u misschien zeggen. En wellicht vindt u dat de in het begin gestelde vraag 'wat moet je daar nu van zeggen' van het huilen van Jezus toch gemakkelijk te beantwoorden is als je kijkt naar wat er in vers 5 te lezen staat. Daar staat toch zwart op wit tenminste de oorsprong en de reden van zijn verdriet: Jezus nu had Martha en haar zuster en Lazarus lief. Had Hij bovendien bij het horen van het ziek zijn Lazarus niet gesproken over 'onze vriend Lazarus (vers 11)!
Het heeft Hem, Jezus, die toch - en daar juist hier een streep onder - **mens geworden**, aangegrepen!
Zegt de Bijbel niet: In al hun benauwdheid is Hij benauwd!?
Vertelt vers 33 niet genoeg?
Hij werd aangegrepen in het diepst van zijn gemoed, zoals wij dat waarschijnlijk ook zouden zijn geweest, door nameloos verdriet... het machteloze in de confrontatie met de dood op zich en die van deze mens Lazarus, zijn vriend die Hem zo na was, in het bijzonder. Om nog maar te zwijgen over het gevoel van machteloosheid bij het zien van het diep intense verdriet van de directe nabestaanden, die twee zussen die Hem ook zo na waren!

Zie Maria aan zijn voeten neervallen, gebroken, kapot, één brok verdriet, één brok pijn - dat heeft Hem, Jezus, niet onberoerd gelaten. Nee, die machteloosheid moet de Meester hebben overmeesterd:

*Toen Jezus haar dan zag wenen en ook de Joden, die met haar medegekomen waren, zag wenen, werd Hij **verbolgen in de geest**.*

Hij werd verbolgen.

Ja, misschien is het zo dat ook Jezus het nadrukkelijk schrijnende heeft gevoeld in het aanwezig zijn van die verzamelde troosters waarvan sommige, misschien ook hier, zoals de Bijbel op ander plaatsen aangeeft, *betaalde* huilers waren en werd Jezus daardoor verbolgen.

*Toen Jezus haar dan zag wenen en ook de Joden, die met haar medegekomen waren, zag wenen, werd Hij **verbolgen in de geest en... diep ontroerd!***

Is dat alles niet de inhoud van 'Jezus weende'?

Wat valt er eigenlijk meer over te zeggen?

En wat kun je daar anders op zeggen dan... ja wat?!? dat Hij toonde *mens* te zijn om vervolgens zijn *Godheid* te onderstrepen, zichtbaar wordend in dat opmerkelijke vervolg vervat in de woorden:
Lazarus kom naar buiten!

Jezus weende.

't Misschien de kortste tekst die, ooit gemaakt bij de verzenindeling, te vinden is in de Bijbel.

Natuurlijk, logisch zou ik bijna willen zeggen, is het vervolg naar ons idee rijker geladen: Jezus wekt de dode op!!

Dat is troostvol!

Dat laat op deze zondag, herinnerend aan dé opstandingsdag bij uitstek, zien waar het uiteindelijk op uitloopt - het gebeuren rijk aan belofte, geladen met uitzicht!

Concreet betekende het toen en daar een doorbreken van het verdriet.

Is dat niet eerder het preken waard dan dat ene zinnetje, onze tekst?!

Jazeker! Maar toch is het gegeven onze tekst - Jezus weende - aan de triomf van dit gebeuren, de opstanding, vooraf gegaan en zodanig geladen dat dat een preek waard is!

Sterker, ik heb ontdekt dat je daar eerst bij *moet* stilstaan. Want die hele korte tekst heeft ons, u, jou en mij, ons allemaal persoonlijk veel meer te zeggen dan alleen dat wat we zojuist constateerden.

O ja, Jezus was *mens* - volkomen!, zelfs in het verdriet.

Maar alleen al het contrast naar voren komend in vers 15: dat Jezus zich in de volle wetenschap van de dood van Lazarus **verblijdde**, toont dat zijn wenen van een andere orde is geweest en dus niet zondermeer gelijk aan het verdriet van de nabestaanden en al helemaal niet aan dat van hen die mee rouwden, die Hij overigens in het geheel geen verwijt maakte. Het verbolgen zijn van Jezus betrof hen dan ook niet.

Vers 15 onderstreept het *inhoudelijke* verschil tussen het wenen van Jezus en dat van de anderen. Een verschil dat nog eens extra benadrukt wordt doordat Johannes voor het wenen, het huilen, van Jezus een ander werkwoord gebruikt. Zo springt deze tekst er opmerkelijk tussen uit en vraagt onze aandacht: **Jezus weende!**

We moeten ons in plaats van af te vragen 'wat je ervan van moet zeggen' gaan afvragen: wat heeft Hij, Jezus, ons *hiermee* te zeggen.

Wat zegt Jezus hier, zwijgend, wenend?

Blijft de vraag staan 'wat moet je **daarop** zeggen'- want het zal een heel *persoonlijk* antwoord vragen!

'...en Hij zeide: waar hebt gij hem gelegd? Zij zeiden tot Hem: Here, kom en zie...'

Kom en zie. En **wat** is Jezus gaan zien?

Want *dat* bracht in Hem, tot in zijn diepste, zijn geest, ja alles in beroering.

Het maakte Hem verbolgen en deed Hem huilen tegelijk - niemand hoorde zijn tranen.

Dit verdriet was namelijk van een dusdanige dimensie dat het geen geluid meer kon voortbrengen; het zou het slaan van de hamer - want hoe dichtbij was Golgotha! *Jeruzalem lag vijftien stadiën verwijderd...* (vers 18) - het zou het slaan van de hamer straks onhoorbaar hebben gemaakt.

Jezus zag in de dood van Lazarus, zijn vriend van wie hij hield, de *uiteindelijke* consequentie van *de zonde...* van elke zondaar: **de dood**.

Had Hij die niet vaker onder ogen gezien? Is Hij in zijn omwandeling op aarde. Op de weg naar het kruis, niet eerder de dood tegen gekomen? Ja, sowieso twee keer: het dochttertje van Jairus en uiterst uitdagend in de jongeling van Naïn. Maar daar lezen we niet dat Jezus weende. Waarom dan hier wel?

Omdat de dood hier veel verder was!

Hij die de geur van LEVEN verspreidt ontmoette hier de geur van de dood!

Hoe toonde die dood hier het wezen van de zonde: **ontbinding**.

En Jezus - God in het vlees - wist beter dan wie ook dat de mens, Lazarus, Martha, Maria, de verzamelde troosters tot en met u, jij en ik, *oorspronkelijk* niet bestemd is ten dode maar 'ter ere Gods, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt worde...' (vers 4).

Hoe mooi zegt Paulus het in Efeze 1:4 *Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus...*

Jezus weende.

Kunnen we ons Hem zó voorstellen? Nu?

Kunnen wij dan tegen zijn huilen? Hij huilt hier om ons...!

Zijn we er ooit wel eens verlegen mee geweest dat elke traan eigenlijk een spiegel is die ons reflecteert zoals Hij ons ziet, als mens: gedacht, geschapen en gewild door God in (en voor) Hem?

Jezus weende = also lief heeft God de wereld gehad...

Kunnen we ons Hem zó voorstellen, dat, Hij de volle - uiterste - consequentie trok van de uiteindelijke consequenties van de zonde, van elke zondaar? Ook de dood en dat om LEVEN te kunnen geven?!

'Jezus zeide tot haar, Martha: **Ik ben de opstanding en het leven**; wie in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft **gij** dat? Hoor haar belijden:

Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.
Zegt u dat haar na? Duidelijker kan het niet hè? En wat te zeggen van wat zij even tevoren al gezegd had: *Ook nu weet ik, dat God U geven zal al wat Gij van God begeert.*
Zegt u ook dat na?

'...en Hij zeide: *Waar hebt gij hem gelegd? Zij zeiden tot Hem: Here, kom en zie.'*

Jezus wat weent u tegen de achtergrond van zo'n belijden van niet alleen Martha, maar even later ook Maria die zelfs meer uitdrukt door aan uw voeten te vallen..., U bent toch de opstanding en het leven!?!)

Hoe erg, hoe ontnuchterend, het belijden van Martha en zelfs dat plus van Maria zijn besmet met de doodsgreur! Want wat blijft er over van Martha's klinkende belijdenis - en ze zal deze gemeend hebben met heel haar hart - als de wenende Jezus *wederom bij zichzelf verbolgen*(vers 38) zegt: *neem de steen weg!*

Marta, de zuster van de gestorvene, zeide tot Hem: Here, er is reeds een lijkklucht... Wat is dit anders dan ongelooft?!

Het mag ons grof in de oren klinken, maar die zelfs dwars door haar verdriet heen uitgesproken belijdenis - en je zou misschien zeggen: oog in oog met de dood is de mens eerlijk -, die belijdenis bleek praktisch van nul en generlei waarde...!

Jezus tranen worden dan woorden die vermanen:

Heb Ik u niet gezegd, dat gij, indien gij gelooft, de heerlijkheid Gods zien zult?

Ja, wij kunnen tegen het huilen van Jezus, helaas nog steeds... omdat wij als Martha geneigd zijn tegen zijn tranen op te belijden.

Wij zijn behept met een plomp onbegrip, te vaak vanuit een onterechte zelfverzekerdheid, omdat ons in feite de diepste waarde van het kruis ontgaat! We maken ons als Martha druk om vele dingen, behalve om die Ene, die zei: *Ik ben de opstanding en het leven* dat is, Jezus de Christus, die met dit Woord, door zijn Geest ons leven wil bepalen, **op wil wekken!**

We kennen de woorden, 't is een tale Kanaäns, maar **waar** is het leven?

Als wij zeggen *Here kom en zie* is dan ook niet het enige wat wij hebben te tonen (zelfs ons geloven!) gekleurd door de dood?!

Want ik zeg u in de naam van de Levende, die was, is en komen zal om te oordelen de levenden en de doden, in naam van God als mens gespeld in Christus Jezus die wij als Here belijden, *als wij dit belijden leefden, zouden wij leven wekken!*

Hoeveel kinderen van God blijven staan bij het graf en is praktisch het opstandingsleven vreemd - waar wordt tot in de daad van het bestaan in mijn leven de overwinning van Golgotha zichtbaar? Je kunt de naam hebben te leven en toch de doodsgreur verspreiden.

Jezus weende.

En wat zeg **IK** daarop?

Zie het Lam Gods geslacht voor u, jou en mij! Gelooft gij dat?

Wat een lijkklucht in niet alleen deze wereld - dat is te gemakkelijk en hebben wij ons als christenen al niet genoeg verheven boven de wereld, tot zelfs in ons zogenaamd nederig zijn?

Ik ben er zeker van dat ieder in een eerlijke ontmoeting met Jezus hier en nu in het 'Jezus weende' zal lezen: **Jezus weent** - tegenwoordige tijd. Want hoe is het bij ons?

Hij weent bij de pijn die iemand heeft door verlies, zorg of nood en dan is zijn wenen troostvol, maar Hij weent juist ook bij het leven dat niet eerlijk is, onoprecht, een leven dat zonde verbergt...

Hij weent bij levens die zeggen 't niet meer te kunnen opbrengen samengeleefd te worden omdat het leven eruit schijnt...

Hij weent bij elk leven dat zegt te leven, maar niets meer is dan woord zonder daad... Wat een doodsgreur kom je tegen.

Hij weent, onze Hogepriester tussen voorhof en altaar, een plaats waar wij door Joël namens God genodigd worden in deze eindtijd om... **te wenen**.

Horen we de roep van God? *Blaast de bazuin op Sion, heiligt een vasten, roept een plechtige samenkomst bijeen. Vergadert het volk, heiligt de gemeente, roept de ouden bijeen, vergadert de kinderen en de zuigelingen; de bruidegom trede uit zijn kamer en de bruid uit haar bruidsvertrek. Laat de priesters, de dienaren des HEREN, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, HERE, uw volk en geef uw erfdeel niet prijs aan de smaad, zodat de heidenen met hen zouden spotten. Waarom zou men onder de volken zeggen: Waar is hun God? (Joël 2:15-17)*

Hij is *hier* en Hij *leeft* en Hij is *het Leven*! **NEEMT DE STEEN WEG!**

Wie Hem nu de ruimte geeft, zijn tranen opvangt in het hart, zal ervaren hoe het zilte ervan het bederf weert en hoe zijn tranen vermengd met zweet, geworden tot bloed, bevrijdt: *Maak hem los en laat hem heengaan!*

Geloof u dat?

Dan riep Hij in deze boodschap uw naam en zal het belijden zijn: *Jezus weende voor mij* en wordt dit zichtbaar in het, ons, doen en laten, ons leven Hem tegemoet. Hem die de oorzaak geworden is van eeuwig heid voor **allen** die Hem gehoorzamen.

Amen.